

.....ที่มาของเรื่อง สาปคงคา.....

ความแค้นที่ขุนฟ้อวที่มีต่อน้องสาวอย่างคุณดาวเรื่อง
ช่างฝังแน่นลึกในหัวใจยิ่งนัก แม้กาลเวลาได้ล่วงเลยผ่านมาหลาย
ร้อยพันปีแล้ว หากความแค้นก็ยังไม่จางหายไป เป็นความแค้นที่
ข้ามภพข้ามชาติ แค้นก็เพราะหัวใจของคุณหลวงกิริเดชได้มีมอบ
ให้แก่คุณดาวเรื่องแต่เพียงผู้เดียว ความแค้นที่เปรียบดังสาปคงคา

เมื่อเคยเกิดมาเป็นพี่น้องกัน มีอายุที่ไม่ห่างไกลจากกัน
แต่ขณะนั้นแม่หางตาของคุณหลวงกิริเดชก็ยังไม่เคยเหลียวแล
มายังคุณฟ้อวเลย จึงเป็นความแค้นที่ขุนฟ้อวจำต้องจงล้าง
จองผลาญต่อคุณดาวเรื่อง คุณฟ้อวกลับแกล้งคุณดาวเรื่องทุกวิธี
ทางจนถึงกับปลิดชีพคุณดาวเรื่องที่เป็นน้องสาวแท้ๆ และด้วย
กฎแห่งกรรมจึงส่งผลให้ชาติต่อมาที่คุณฟ้อวต้องมาพบเจอกับ
คุณดาวเรื่องน้องสาวในอีกภพ จึงส่งผลให้คุณฟ้อวเกิดมาก่อน
คุณดาวเรื่องนานนับหลายสิบปี ทั้งที่คุณดาวเรื่องยังสาวสวย แต่
คุณฟ้อวในชาติปัจจุบันกลับแก่ชรา และจึงเป็นเพียงยายอวบ
ถึงเกิดมาต่างวัย แต่ทว่าหัวใจของคุณฟ้อวหรือยายอวบยังคงฝัง
แน่นตราตรึงอยู่กับผู้ชายคนเดียว นั่นก็คือคุณหลวงกิริเดชหรือปี
ยะนันท์นั่นเอง

“สาปคงคา” บทประพันธ์ “วริษฐา” ฝากด้วยนะคะท่าน
ผู้อ่านทุกๆท่าน วริษฐากราบขอบพระคุณแฟนๆนิยายทุกท่านไว้
ณ. โอกาสนี้ด้วยค่ะ

ด้วยความปรารถนาดีจาก “วริษฐา”

สถาปนา 1

“วิชา”

ดวงจันทร์กลมโตลอยเด่นอยู่กลางนภาที่กำลังทอแสง
นวลอ่อนเรืองรองทอดยาวไกลจากเบื้องบนมายังพื้นธรณี ภายใต้
ต้นจำปีต้นใหญ่ที่ยังคงมีร่างบอบบางของหญิงสาวผู้ที่มีนาม
เดียวกับต้นไม้นี้ใหญ่ที่เจ้าหล่อนนั่งเหม่อเล้าอยู่ใต้ต้นจำปีนั้น

จำปีหญิงสาวสวยจากบ้านนอกคอกนาแต่เจ้าหล่อนกลับ
มีบุญวาสนาได้ครอบครองหัวใจของปิยะนันท์บุตรชายคนเดียว
ของคุณหญิงแสงเดือนผู้ที่มีสามีเป็นถึงนายพล หากแต่นายพลก็
ได้ลาจากโลกไปนานเสีย และได้ทิ้งทรัพย์สมบัติมหาศาลให้แก่
คุณหญิงแสงเดือนกับปิยะนันท์บุตรชายคนเดียวของเขา

เพราะปิยะนันท์เป็นบุตรชายคนเดียวของคุณหญิงแสงเดือน
จึงรักเขายิ่งปานดวงใจ แม้มดลูกตัวก็อย่าหมายได้เข้าใกล้จิตใจเขา
คุณหญิงแสงเดือนมีความหวังที่จะให้ปิยะนันท์ได้คู่ครองที่สมคู่
กับเขาอย่างมากที่สุด และหญิงสาวที่คุณหญิงแสงเดือนได้หมาย
ตาไว้นั้นก็คือเขมิกา หญิงสาวสวยที่มีชาติตระกูลไม่ด้อยไปกว่าปิ
ยะนันท์ ด้วยหล่อนนั้นก็มีบิดาเป็นถึงนายพลมีมารดาที่เป็น
คุณหญิงคู่เดียวกับปิยะนันท์

ถึงทองใบหยกซัดๆ คุณหญิงแสงเดือนกรุ่นคิด แต่เมื่อ
หัวใจกระหวั่นมาถึงจำปี หญิงสาวบ้านนอกที่แสนเกลียด ชิงชัง

ขยะแขงนั้น ใจของคุณหญิงแสงเดือนก็ให้ยังเกิดอาการเร้าร้อน
ในทรวงขึ้นมาทันที

ทำได้นั้นจำปีนั้นเป็นสถานที่แห่งเดียวที่หญิงสาวนามจำปี
มักชอบไปนั่งเหม่อเฝ้าอยู่ตรงนั้นในทุกครั้งที่ปียะนันท์บุตรชาย
ของคุณหญิงแสงเดือนต้องเดินทางไปทำธุระที่ต่างจังหวัด ก็
เพราะปียะนันท์ต้องเดินทางไปต่างจังหวัดบ่อยๆนั่นเองด้วยอาชีพ
ทนายความของเขา เขาจึงได้คว้าเอาจำปีหญิงสาวบ้านนอกมา
เป็นคู่ ทั้งที่คุณหญิงแสงเดือนเองไม่พึงปรารถนาได้จำปีมาเป็น
สะใภ้ ฉะนั้นแล้วถึงจำปีจะได้ครอบครองหัวใจของปียะนันท์ แต่
เจ้าหล่อนก็ไว้ว่าสนาได้นั่งเคียงข้างคู่กับเขาขณะที่รอผู้หลักผู้ใหญ่
เข้ามารดน้ำสังข์ให้คู่เดียวกับชายหญิงคู่อื่นๆที่ได้เป็นบ่าวสาว
เคียงคู่กัน

เพราะมันใจว่าจำปียังคงนั่งเหม่อเฝ้าอยู่ที่ได้นั้นจำปี ร่าง
อวบๆของคุณหญิงแสงเดือนจึงก้าวออกจากตึกใหญ่และเดินฉับๆ
อย่างรวดเร็วด้วยอารมณ์และความคลั่งแค้นที่แน่นทรวง

“นางจำปี” พอก้าวมาถึงตัวของจำปีคุณหญิงแสงเดือนก็
แผดเสียงขุ่นๆดังๆเข้าไปใส่จำปี ร่างบอบบางสะอึกโหยง รีบหัน
ขวับมายังเสียงนั้น

“คุณแม่” เจ้าหล่อนเอ่ยเสียงแผ่วเสี๊ยะๆ หากอีกฝ่ายแทบ
เด็นก็ด้วยคำานั้นมันแสดงใจของคุณหญิงแสงเดือนยิ่งนัก

“ใคร แกเรียกใครคุณแม่หรือยะอีนั่งบ้านนอก”

คุณหญิงแสงเดือนสวนคำอย่างไร้เมตตาปราณีใดๆต่อหญิงสาวที่
ขึ้นชื่อว่าสะใภ้ แม้คุณหญิงแสงเดือนไม่ยอมรับ ทว่าความจริงก็
คือความจริง เมื่อปีษะนันท์ได้ประกาศให้ทุกคนได้รับรู้กันทั่ว
แล้วว่า จำปีคือภรรยาของเขา ข้าจำปีก็กำลังตั้งท้องกับเขาแล้ว
อีกด้วย สามเดือนแล้วท้องสาวๆอย่างจำปีจึงไม่โตและพ่องให้
หลายคนได้รับรู้ว่าเจ้าหล่อนกำลังตั้งท้อง

“ฉันถามว่าแกเรียกใครว่าคุณแม่ ทำไมแกถึงไม่ตอบฉัน
อีนั่งบ้านนอก อย่าดีแต่นั่งก้มหน้าสิยะ หรือแกเป็นผีกระสือเลย
ไม่ชอบมองสบตากับใครต่อใครนะ อีนั่งกระสือจำปี” สิ้นคำถาก
ถางอย่างเจ็บปวดแสบแสดจากปากของคุณหญิงแสงเดือน คราว
นี้คุณหญิงแสงเดือนก็อ้าปากกว้างๆ และส่งเสียงหัวเราะเย้ยหยัน
ต่อจำปีขึ้นมาดังๆ อยู่เป็นครู่ก่อนที่มีคำแสบแสดงูหลุดออกมา
จากปากของคุณหญิงแสงเดือนอีก

“อีนั่งจำปี ตอบฉันเดี๋ยวนี๊ แกเรียกใครว่าคุณแม่ แต่ถ้า
แกไม่ตอบ ฉันตบแกปากฉีกจริงๆนะ”

จำปีค่อยๆเยิบใบหน้ามหวานปนโศกของเจ้าหล่อนขึ้น
สบหน้ากับคุณหญิงแสงเดือนก่อนเอ่ยคำเศร้าๆออกมา

“จำปีขอโทษค่ะคุณหญิง นับแต่นี้เป็นต้นไปจำปีจะ
พยายามไม่เพลอเรียกคุณหญิงว่า....”

“พอ แหกหูคุณแก่นั่นนะ ไม่ต้องพูดต่อแล้ว เมื่อแสร้งตัว
ของแกล่ดีแล้ว เออแล้วแกมานั่งทำไมที่ได้ต้นจำปีคนเดียวในเวลา
กลางค่ำกลางคืนแบบนี้ละ หรือว่าแกมีนัดกับผู้ชายคนอื่นหรือ
ตาย ตาย นี่แกกำลังจะสวมเขาให้ตายะลูกชายของฉันนั่นหรือ
ว้าย ใครก็ได้ที่อยู่แถวๆนี้ออกมาดูนังคนหน้าด้านที่มันกำลังจะ
สวมเขาให้ลูกชายของฉัน”

คุณหญิงแสงเดือนยังคงส่งเสียงอะอะโววายตะโกนดัง
สนั่นก้องหวังจิกหน้าจำปีให้ได้รับความอับอายด้วยคำพูดของนาง
จำปีนิ่งไม่กล้าโต้คำใดๆของคุณหญิงแสงเดือน เพราะรู้ว่าหาก
เจ้าหล่อนมีคำโต้ใดๆออกมาจากปากของเจ้าหล่อนแล้วคุณหญิง
แสงเดือนก็ยิ่งคลุ้มคลั่งมากยิ่งขึ้น

ร่างบอบบางจึงค่อยๆลุดจากเก้าอี้ม้าหินได้ต้นจำปีนั้น
แล้วก้าวหลบหนีหน้าคุณหญิงแสงเดือนกลับมายังเรือนเล็กของ
เจ้าหล่อนที่คุณหญิงแสงเดือนเป็นผู้จัดให้ ด้วยไม่ปรารถนาให้
จำปีขึ้นไปอยู่กับตึกใหญ่กับนาง เมื่อคุณหญิงแสงเดือนได้

พยายามกรีดกันทุกวิถีทางที่ให้อำปูด้อยลงแต่ปีระนั้นทนต์รชาย
คนเดียวของนางก็กลับพาตัวของเขาเองลงมาอยู่ที่เรือนเล็กกับจำปี
ด้วย และเหตุผลของปีระนั้นทนต์ก็คือ ภรรยาอยู่ที่ใด สามีกีต้อง
อยู่ที่ตรงนั้นด้วย

คุณหญิงแสงเดือนยิ่งกรีดเสียงร้องอย่างเจ็บใจเมื่อเห็นว่า
ไม่มีร่างของจำปีอยู่ให้นางได้ถากถางอีกต่อไปแล้ว ยิ่งโกรธ ยิ่ง
แค้นมากเท่าไร เสียงที่กรีดร้องของคุณหญิงแสงเดือนก็ยิ่งดัง
สนั่นลั่นมากยิ่งขึ้น ยิ่งเป็นเวลากลางคืนอีกด้วย เสียงยิ่งดังก้อง
มากมายยิ่งขึ้น จนกระทั่งยายอวบคนรับใช้เก่าแก่ของคุณหญิงแสง
เดือนได้ยิน ร่างผอมแห้งของยายอวบจึงรีบก้าวเดินชกแซ่ชกยัน
ตรงมายังเสียงของคุณหญิงแสงเดือน

“คุณหญิงคะ คุณหญิงเป็นอะไรไปหรือคะ ใครมาทำ
อะไรคุณหญิงหรือขัดใจใดๆต่อคุณหญิงหรือคะ บอกอาบมาค่ะ
อาบจะแก้แค้นให้เองค่ะ” ยายอวบพูดเสียงสั้นๆ ยานางตามอายุ
ไขของแก แต่ถึงยายอวบจะมีอายุที่มากโขแล้ว ทว่าจิตใจของยาย
อบยังคงมากไปด้วยกิเลสแห่งความชั่วร้าย ชั่วร้ายไปกว่านั้นยาย
อบยังแอบซ่อนความรักความเสนหาไว้กับชายหนุ่มคราวหลาน
เสียอีกด้วย เพราะยายอวบเป็นเช่นนั้นเองจึงได้อยู่รับใช้คุณหญิง
แสงเดือนมานับแต่สาวจวบจนถึงวัยชราเช่นนี้

“อินังจำปี อินังบ้านนอกเลียขอบ จันละเกลียดมันนักร
เกลียดจนแม้หน้าก็ไม่อยากได้เห็น เสียงก็ไม่อยากได้ยิน หรือ
แม้เพียงเงาก็ยังไม่อยากเห็น” คุณหญิงแสงเดือนกัดฟันบรรยาย
ถึงความซังที่มีต่อจำปีอย่างชัดเจน ไข่แต่คุณหญิงแสงเดือนเสียที่
ไหนกันที่เกลียดจำปี ขาขอบเองก็เกลียด เกลียดนับแต่ที่พบหน้า
ในครั้งแรก เกลียวราวกับว่าเป็นความเกลียดที่ตราตรึงอยู่ในหัวใจ
ของขาขอบมานานนับหลายร้อยพันชาติมาแล้ว
ขาขอบจึงพยักหน้าและหัวเราะเสียงแผบแห้งก่อนเอ่ยอะไร
ออกมา

“เกลียดมันจนถึงขนาดนี้แล้ว ทำไมคุณหญิงถึงไม่ให้อ
วบจัดการกับมันเสียละคะ หนามที่ทิ่มแทงหัวใจของคุณหญิง
จะได้หมดสิ้นไปเสียที”

ขาขอบเอ่ยเสียงหนักแน่นอย่างถือดีว่ามีอยู่ในตัว ถึง
ขาขอบจะแก่จนเดินหลังค่อมแล้ว แต่ทว่าขาขอบก็ยังมีวิชาดีที่
ขาขวดของขาขอบได้ทิ้งไว้ให้ นั่นก็คือวิชาที่ทำให้คนต้อง
กลายมาเป็นกระสือได้นั่นเอง และเรื่องนี้คุณหญิงแสงเดือนเองก็
รู้ดีแก่ใจอีกด้วย

“ขาขอบจะกำจัดมันด้วยวิธีไหนเธอ” คุณหญิงแสง
เดือนเสแสรงแก้งถามอย่างมีเชิง ขาขอบจึงยิ้มจนน้ำมากหยด

ไหลย้อยมาที่มุมปากทั้งสองข้างของแก ก่อนใช้ผ้าซับน้ำหมาก แล้วเอ่ยเสียงยานางขึ้นมาว่า

“คุณหญิงก็น่าจะทราบดีแล้วไม่ใช่หรือคะ ว่าอืวคนนี้นั้นมีวิชาดีทางใดนะค่ะ”

ยายอวพุดอย่างยิ้มๆ ดวงตาคู่เหี่ยวยุ่นมากไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมต่างๆประการ อีกทั้งยังแอบแฝงความคลั่งแค้นไว้อย่างลึกๆ กับดวงตาคู่เหี่ยวยุ่นคู่นั้นอีกด้วย

“ให้มันกลายมาเป็นกระสือไข่มุขยายอวบ”

“ใช่ค่ะ” ยายอวตอบอย่างรวดเร็ว คุณหญิงแสงเดือนส่ายหน้า

“เพราะอะไรหรือคะคุณหญิง ทำไมคุณหญิงจึงไม่ต้องการให้อืวปีมันเป็นกระสือละคะ” ยายอวถามอย่างสงสัย

“ไม่ได้หรอกยายอวบ ถ้าอืวปีมันเป็นกระสือ บ้านที่ใหญ่โตและมีเจ้าของบ้านที่เป็นฉัน คุณหญิงแสงเดือน แต่กลับมีกระสือถอดหัวลอยไปลอยมาอยู่ในบริเวณบ้านของฉันนะ ชาวบ้านเขาจะคิดอย่างไร ฉันต้องอับอายชาวบ้านเมืองสักเพียงใด”

สิ้นถ้อยคำอันมีความหึงทรนงและพูดให้ผู้อื่นดูด้อยค่า และตำทราญของคุณหญิงแสงเดือนลง ยายอวบจึงทำดวงตาคู่

ให้ช่วยของแกล่อยไปลอยมาอย่างใช้ความคิด ที่คุณหญิงแสง
เดือนพูดมาทั้งหมดก็คือความจริง ขยายอวจึงพยักหน้าอย่างยอม
จำนน

“เอาละยายอว วันนี้ฉันอาจยังทำอะไรจำเป็น อินังบ้าน
นอกนั้นไม่ได้ แต่สักวันหนึ่งเบื้องหน้าฉันมั่นใจว่า ฉันต้อง
กำจัดอินังเสียจนหมดหัวใจของฉันไปจนได้”

คุณหญิงแสงเดือนเอ่ยเสียงเข้มอย่างมั่นใจ ขยายอวจึง
พยักหน้าช้าๆอย่างเห็นด้วย

“กะ ไม่ว่าจะเป็นเมื่อใดที่คุณหญิงพร้อมกำจัดอินังจำเป็น
บ้านนอกนั้นได้แล้ว อีอวคนนี่พร้อมที่จะเป็นมือเป็นตีนให้
ความช่วยเหลือคุณหญิงอย่างเต็มที่เลยล่ะ”

สิ้นคำประจบประแจงเอาอกเอาใจของยายอวลง
คุณหญิงแสงเดือนจึงหันหน้ามาสบตากับยายอวด้วยมากไปด้วย
เล่ห์เหลี่ยมที่มีต่อกัน จากนั้นทั้งสองนายบ่าวคู่ใจจึงพากันก้าวเดิน
กลับมายังดึกใหญ่ ขยายอวเดินไปก็อมยิ้มไปตลอดที่ก้าวเดิน
มายังดึกใหญ่ ก็เป็นความภาคภูมิใจสำหรับหญิงชราคนหนึ่ง
ที่เป็นเพียงคนรับใช้ แต่ยังมีวาสนาได้ขึ้นไปอยู่บนดึกใหญ่ ส่วน
จำปีที่เป็นภรรยาของปิยะนันท์หรืออีกฐานะก็คือสะใภ้ของ

คุณหญิงแสงเดือนกลับไ้รู้ว่าสนามอยู่บนตึกใหญ่เยี่ยงยายอาวบน
นี้

.....

ตะวันจ้บนท้องฟ้าและได้ส่องแสงแดดอันร้อนจ้าจัดลง
มายังพื้นดิน ร่างอวบๆของคุณหญิงแสงเดือนยังคงนั่งไขว่ห้าง
โดยที่มีนั่งแจ่มสาวใช้นั่งคอยบิบนวดขาอยู่

ใบหน้างามสมวัยของคุณหญิงแสงเดือนเปี่ยมไปด้วย
ความทุกข์ระทม จนคนที่นั่งเบื่องล่างและคอยบิบนวดขาอยู่นั้น
ยังแกล้งใจ และด้วยที่เป็นคนปากไว นั่งแจ่มจึงเอ่ยถามเสียงรัว
เร็วขึ้นมาในทันที

“คุณหญิงคะ แจ่มบิบนวดไม่ถูกใจหรือคะ ถึงทำหน้าที่ไม่
พอใจแบบนี้ล่ะคะ”

“เสือก” คุณหญิงแสงเดือนตวาดเว้ด นั่งแจ่มเลยต้องรีบ
หุบปากแทบไม่ทัน แล้วนั่งก้มหน้านิ่ง

“หยุดบิบนวดขาฉันทำไม บิบนวดต่อสิ” คุณหญิงแสง
เดือนตวาดเว้ดอีก นั่งแจ่มสะดุ้งโหยงแล้วรีบทำหน้าที่ของ
ตัวเองดังเดิม คือก้มหน้าก้มตาบิบนวดขาของคุณหญิงแสงเดือน
ต่อ

“นี่อีแจ่ม”

“คะ คะ คะ มีอะไรหรือคะคุณหญิง” นางแจ่มถามเสียง
สั่นรัวด้วยหวาดกลัวในอำนาจบารมีของคุณหญิงแสงเดือนนั่นเอง

“แกได้ขอยืมไปแอบดูอินังจำปีมันบ้างไหม จันอยากรู้นะ
ว่าในแต่ละวันมันทำอะไรบ้างที่เป็นประโยชน์กับบ้านของจัน
ไม่ใช่ นั่งๆนอนๆรอคอยตายชะของจันไปไอนะ”

ทุกถ้อยคำที่คุณหญิงแสงเดือนกล่าวไปถึงจำปีนั้นล้วน
เปี่ยมล้นไปด้วยความเกลียดชังแม้นางแจ่มสาวใช้ในบ้านยังดูออก
แต่ก็อดแปลกใจไม่ได้ตรงที่จำปีก็แสนดี สวย เก่งงานบ้านงาน
เรือน และที่สำคัญไม่ถือว่าตนเองเป็นภรรยาของปิยะนันท์ลูก
ชายคนเดียวของคุณหญิงแสงเดือนอีกด้วย

“แจ่มก็แว๊บบๆไปคุยกับคุณจำปีอยู่บ่อยๆคะ คุณจำปีเธอ
เก่งนะคะ ยังสอนให้แจ่มสานเสื่ออีกด้วยค่ะ เก่งจริงๆ ทั้งสวย
ทั้งเก่งแบบนี้สิคะคุณยะถึงรักขาจิตใจเลยคะ”

“อ๊แจ่ม พอแล้ว แกกำลังจะเทศน์มันมากไปแล้วนะ
ถ้าเป็นอย่างนี้แกก็ไปขอเงินเดือนจากมันนะนับแต่นี้เป็นต้นไป”

ยังไม่ทันที่แจ่มจะบรรยายถึงความดีงามของจำปีได้หมด
สิ้น เสียงของคุณหญิงแสงเดือนก็แว๊ดขึ้นมาเสียก่อน จนแจ่ม
ต้องหุบปากแทบไม่ทัน แล้วนั่งก้มหน้านิ่ง ไม่กล้าแม้มีเสียง
หายใจแรงๆออกมา กลัวคุณหญิงแสงเดือนยิ่งเสียวกว่ากลัวท่าน

ท้าวพญามัจจุราชเสียอีก คนอะไรก็ไม่รู้ น่ากลัว คุณยิ่งเสียกว่ายักษ์
มาร

พลัน!!! เสียงรถยนต์คันหนึ่งได้แล่นเข้ามาจอดที่หน้าตึก
ใบหน้าที่เหมือนบอกลบุญก็จะไม่รับของใดๆทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็น
ของผ้าป่าหรือของกฐินของคุณหญิงแสงเดือนก็กลับกลายมาเป็น
ยิมระรินขึ้นมาในทันที

“ตาชะของฉันกลับมาแล้ว อีนั่งแจ่มแก่ไปรีบต้อนรับลูก
ชายของฉัน ไปช่วยถือกระเป๋าเอกสารลูกชายของฉันด้วย”

คุณหญิงแสงเดือนสั่งการต่อแจ่มด้วยน้ำเสียงที่ใสๆ
ดวงตาใสเป็นาววับประกายอย่างผู้ที่มากด้วยความเจ้าเล่ห์
เพทุบาย นั่งแจ่มรับคำและพยักหน้าก่อนรีบออกไปต้อนรับปี
ยะนันท์ตามคำบัญชาของคุณหญิงแสงเดือน

ไม่นานนั่งแจ่มก็ก้าวกลับมาด้วยตัวเปล่า ไม่มีกระเป๋า
เอกสารหิ้วติดมือมาด้วย ซ้ำยังกลับมาเพียงคนเดียว คุณหญิงแสง
เดือนเห็นดั่งนั้นจึงอารมณ์เสียขึ้นมาทันทีแล้วทำตาขวางๆ
ใส่นั่งแจ่มก่อนตวาดเว็ดออกมา

“อีนั่งแจ่ม แกไม่รู้หรอกหรือว่าฉันใช้แกไปทำอะไร ให้
แกไปต้อนรับตาชะลูกชายของฉันซะไหม และทำไมแกถึง
กลับมาคนเดียว”

“แจ่มไปต้อนรับคุณยะแล้วค่ะ พยายามขอกระเป๋าสารมาถือ แต่คุณยะไม่ให้และก็เดินหายไปหลังตึกเลยค่ะ คงรีบกลับไปหาคุณจำปีนะคะ”

นั่งแจ่มพูดไปตามความคิดของตนเอง อีกทั้งยังแน่ใจอีกด้วยว่าที่คิดนั้นคือความจริง ความจริงที่ทุกครั้งเป็นแบบนี้ ทุกครั้งที่ปิยะนันท์กลับมาจากต่างจังหวัดเมื่อกลับมาบ้านก็จะตรงไปยังเรือนเล็กหลังตึกในทันที เพื่อไปหาจำปีหญิงสาวสวยที่เขารักยิ่งปานดวงใจ

“ไปหลังตึก ก็คงไปหาจำปีสินะ” สิ้นคำอันแสนเหี้ยมโหดของคุณหญิงแสงเดือน เสียงคำรามอย่างไม่พอใจที่ดังคำรามขึ้นมา ใบหน้าซึ่งตั้งไม่ต่างไปจากนางยักษ์ที่ไล่ล่าพระอภัยมณีไม่มีผิดเพี้ยน นั่งแจ่มกลัวจนต้องค่อยๆ ถอยห่างจากคุณหญิงแสงเดือนออกมาจนสุดห้องรับแขกแล้วรีบกระโจนหนีหายไประวดเร็ว

“อีแจ่ม หนีไปอีกแล้วนะ เหมือนทุกครั้งที่คุณต้องการความช่วยเหลือ” คุณหญิงแสงเดือนคำรามอย่างเจ็บใจ

ถึงไม่มีร่างผอมแห้งของนั่งแจ่มแล้ว แต่ก็มีร่างเหี่ยวๆ ของยายอวบที่กำลังค่อยๆ ก้าวเข้ามาหาคุณหญิงแสงเดือนอย่างช้าๆ และเมื่อก้าวมาถึงยายอวบก็ทรุดกายลงนั่งกับพื้น ค่อยๆ

เอื้อมมือไปจับที่ขาของคุณหญิงแสงเดือนบีบเบาๆ ด้วยอาการ
 ปลอดภัย คุณหญิงแสงเดือนก้มหน้าลงมองหน้ายายอวบแล้ว
 ปล่อยหยคน้ำตาให้รินไหลออกมา

“ยายอวบ อีจ่าป๋มมันดีตรงไหนลูกชายของฉันถึงได้รัก
 หลงมันมากมายเอาถึงเพียงนี้”

คุณหญิงแสงเดือนเอ่ยอย่างเศร้าๆ หากแต่ดวงตายังคงฝึ้ง
 รอยแค้นไว้อย่างเต็มทรวง

“ขอมให้อวบกำจัดมันเถิดนะคะคุณหญิง” ยายอวบยังคง
 เสนอข้อตกลงเดิมๆ แต่คุณหญิงแสงเดือนกลับปฏิเสธด้วยการ
 สายหน้าไปมาอย่างซ้ำๆ ดวงตาคู่เล็กแหลมเรียวเปี่ยมไปด้วย
 ความคลั่งแค้น

“มันต้องมีวิธีอื่นที่ดีกว่านี้สิยายอวบ วิธีที่ทำให้อีจ่าป๋มมัน
 เป็นกระสือ่นะมันง่ายสำหรับยายอวบ ฉันรู้ว่ายายอวบทำได้ แต่
 หน้าตาของฉันสิเป็นเรื่องใหญ่ มีกระสือในบ้าน ฉันจะเอาหน้า
 ไปไว้ที่ไหน”

คุณหญิงแสงเดือนเอ่ยเสียงอ่อนๆ คล้ายขอมจำนน แต่คน
 อย่างคุณหญิงแสงเดือนนั้นหรือที่จะยอมแพ้ผู้หญิงบ้านนอกอย่าง
 จ่าป๋ม ไม่มีวันสะหรงอก เพียงขณะนี้คุณหญิงแสงเดือนยังหาวิธี
 กำจัดจ่าป๋มยังไม่พบนั่นเอง

“อาละค่ะ เมื่อคุณหญิงยังคงยืนย่นแบบเดิมๆอวบก็ไม่
 บังคับใจหรอกค่ะ แต่อวบก็ยังยืนย่นคำเดิมของอวบ หากวัน
 ใดที่คุณหญิงต้องการความช่วยเหลือจากอวบแล้ว อวบพร้อม
 เสมอค่ะ”

ยายอวบเอ่ยเสียงหนักแน่น เกลียด ชิงช้าจำปีมากยิ่งขึ้น
 กว่าที่คุณหญิงแสงเดือนเกลียดชิงช้าเสียอีก เป็นความเกลียดที่ไม่
 ควรต้องเกิดขึ้น ด้วยวัยที่ต่างกันราวฟ้าและดินหรือยากับหลาน
 อีกทั้งจำปีก็ยังอยู่ในฐานะภรรยาของปีชะนัณฑ์เสียอีกด้วย และ
 ยายอวบก็อยู่ในฐานะของคนรับใช้ในบ้าน

เกลียด!!! เหมือนกับเป็นความเกลียดที่ติดตัวติดหัวใจยาย
 อวบมาแบบเป็นความเกลียดที่ข้ามภพข้ามชาติมาอีกด้วย บาง
 คราวยังแอบเกลียดคล้ายกับว่าจำปีเป็นคนที่ใกล้ชิดกับยายอวบ
 อย่างมาก และสมควรที่ต้องเกลียดชิง เกลียดคล้ายกับว่าจำปีกับ
 ยายอวบเคยรักผู้ชายคนเดียวกัน แต่ทว่าชายผู้นั้นกลับไม่เคยมี
 ความรักมอบให้แก่ยายอวบเลยแม้ปลายก้อยซ้ายังชงหน้ายายอวบ
 เสียอีก ทว่ากลับมอบความรัก ความซื่อสัตย์ให้กับจำปีเพียงผู้
 เดียว

////////////////////////////////////